

Historie, struktura a skladba fondů českých archivů

KAREL WASKA

Vývoj českého archivnictví byl ve starších dobách stejně komplikovaný jako všude v Evropě. Před polovinou 20. století, kdy došlo k jeho sjednocení a k vybudování postátně hierarchizované sítě, můžeme mluvit spíše o archivech jednotlivých úřadů a institucí. Musím upozornit, že tento příspěvek poskytuje pouze velmi hrubý nárys vývoje českého archivnictví, na podrobnější vyličení zde bohužel není místo.

Počátky archivů na území České republiky jsou svázány s uplatňováním listin jako svědeckví o různých právních počinech. Jako první si význam zpečetěné listiny uvědomila církev, proto nejstarší archivy můžeme hledat již od první poloviny 12. století zejména v kláštorech a kapitulách, ačkoli ne vždy se jejich nejstarší dokumenty dochovaly až do dnešní doby. V mladším období občas svěřovala klášterům k bezpečnému uložení své dokumenty i okolní šlechta. Klášterní a kapitulní archivy požívaly důvěry, byly opatrovány obvykle spolu s klášterním pokladem v sakristiích a klenotnicích kostelů, takže v představách veřejnosti požívaly zároveň ochrany příslušného světce.

Rovněž archiv českých panovníků, jako součást jejich pokladu, byl uložen patrně od počátku, prokazatelně od druhé poloviny 13. století, v sakristii kostela sv. Víta na Pražském hradě, a to spolu s chrámovým pokladem a archivem tamní kapituly. Vznik tohoto archivu můžeme hypoteticky klást do 10. století, kdy jsou již doloženy hojné styky českých panovníků s římskými králi a císaři i s papežskou kurií. Dodnes dochovaná nejstarší listina, která byla v tomto archivu původně uložena, pochází ovšem až z roku 1158, starší se nedochovaly. Po přestavbě původního románského kostela v gotickou katedrálu ve 14. století byl tento archiv přenesen do místnosti nad její svatováclavskou kaplí a dodnes se pro něj užívá i pojmenování svatováclavský archiv. Po vypuknutí husitské revoluce převezl Zikmund Lucemburský archiv za hranice (zpočátku do slezské Vratislavi, pak byl přestěhován do Bratislavy a nakonec do Vídně). Zpět do Čech se vrátil roku 1436 a byl pak uložen na hradě Karlštejně, kde setrval s malými přestávkami až do roku 1619, kdy ho stavové přemístili opět do prostoru nad svatováclavskou kaplí v pražské katedrále sv. Víta. Tento archiv je vlastně nejstarším státním archivem na našem území. Karel IV. dokonce vytvořil úřad státního archiváře, kterému byl archiv svěřen do správy, bohužel však z kusé zmínky neznáme ani letopočet ani osobu prvního státního archiváře.

Již ve 14. století rostla moc šlechtických stavů, po husitské revoluci, kdy mezi stavy přibyla i města, se české království změnilo ve stavovskou monarchii. Stavové tak získali vliv i na státní archiv, který již nebyl chápán jako pouze královský, ale jako archiv celé Koruny české, tedy panovníka a stavovské politické reprezentace. Do tohoto korunního archivu byly pak ukládány nejen listiny adresované českým králům, ale i listiny ve prospěch stavů.

Vedle tohoto společného archivu měli stavové jednotlivých zemí České koruny rovněž vlastní stavovské archivy pro listiny, které potvrzovaly důležité svobody a výsady jednotlivých zemí. Tak moravští stavové měli svůj archiv uložen ve sklepe olomoucké radnice, odkud byl roku 1658 přestěhován do radnice v Brně a uložen spolu s moravskými zemskými deskami. Zemské desky, zavedené v Čechách prokazatelně již koncem 13. století, byly velmi důležitými knihami, v nichž

byl evidován šlechtický majetek. Čeští stavové je měli uloženy v archivu, který se nalézal při úřadu desek zemských na Pražském hradě. Zde byly ukládány i dokumenty českého zemského sněmu. Tyto zemské archivy byly podřízeny výlučně příslušným stavům.

Staré archivy panovníka a českých stavů jsou dnes uloženy v Národním archivu v Praze, moravských stavů v Moravském zemském archivu v Brně a slezských stavů v Zemském archivu v Opavě.

Se vznikem měst u nás ve 13. století začaly vznikat i jejich archivy. Když se jednotlivá města domohla stavby vlastní radnice, pravidelně byla jejich privilegia ukládána tam. Později k nim přibýly i městské knihy a někdy též důležitější písemnosti jednotlivých měšťanů.

V 15. a zejména v 16. století s rostoucím politickým vlivem vyšší šlechty se setkáváme s organizovanými soukromými archivy i u ní. Příslušníci významných rodů zastávali obvykle důležité úřady, a tak se do jejich archivů kromě rodových privilegií a různých majetkoprávních listin dostávaly i důležité dokumenty týkající se přímo správy státu. K nejrozsáhlejším šlechtickým archivům tehdy náležel především archiv jihočeských Rožmberků, který byl roku 1418 přestěhován z kláštera Zlatá Koruna na hrad Český Krumlov a roku 1602 pak do Třeboně. Slavná éra tohoto archivu nastala koncem 16. století, kdy stárnoucí bezdětný Petr Vok z Rožmberka, uvědomující si blížící se zánik rodu, jmenoval svého úředníka Václava Březana archivářem s úkolem uspořádat archiv a sepsat historii rodu. Po Petru Vokovi zdědil roku 1611 rožmberský majetek Jan Jiří ze Švamberka. I ten pověřil Václava Březana, aby uspořádal rodový archiv švamberský, uložený tehdy na hradě Zvíkově. Výsledkem byly podrobné repertáře archivů rožmberského i švamberského. Roku 1660 získali jihočeská panství a s nimi i oba uvedené archivy Schwarzenberkové, i ti věnovali dokumentům pozornost. Dnes jsou uloženy všechny tyto rodinné archivy ve Státním oblastním archivu Třeboň. Podrobnější údaje zde uvedené odrážejí skutečnost, že pojmy „rožmberský archiv“ a „Václav Březan“ jsou mezi českými archiváři a historiky notoricky známé.

Do osudů českých šlechtických archivů citelně zasáhla porážka stavů na Bílé hoře roku 1620. Některé rody odešly do emigrace a vzaly s sebou i své archivy, např. páni z Varthemberka a páni z Lipé. Naopak mnohé cizí šlechtické rody se začaly po Bílé hoře usazovat v Čechách i na Moravě a přinášely s sebou i své rodinné archivy.

Ve starší době byly archivy chápány svými majiteli jako jakési právní zbrojnice, kam ukládali především listiny, které jim zajišťovaly určitá práva. Příkladem může být třeba archiv České koruny nebo staré archivy klášterů. Od konce 15. století se v souvislosti s rozvojem písemného styku a písemného úředního řízení vytváří postupně základna pro nový typ archivů, archivy úřední, které se vyvinuly ze starých registratur. Byrokratický systém úřadování se v českých zemích začal ve větší míře uplatňovat až po nástupu Habsburků na český trůn roku 1526. Nejdříve k tomu došlo u nejvyšších úřadů českého státu, totiž u české královské kanceláře a u české komory, což byl fiskální úřad. Registraturám vznikajícím z činnosti těchto kanceláří nebyla nikdy věnována taková péče a ochrana jako starým archivům listinným. Zpravidla byly nevhodně uloženy, při hledání v nich byly staré spisy často zpřeházeny, občas docházelo i k ničení písemností pro nedostatek ukládacích prostor.

Po bělohorské porážce stavů prosadil panovník absolutistickou formu státu, nejvyšší vládní úřady se nalézaly či byly nově zřizovány u vídeňského dvora a z bývalých nejvyšších úřadů českého státu se tak staly orgány druhé instance. Nejvyšším vládním orgánem v českých zemích se stala místodržitelství a písemnosti starých českých, moravských a slezských úřadů většinou vplynuly do jejich registratur. Roku 1763 se nejvyššími úřady stala v Čechách i na Moravě gubernia (o něco později bylo Slezsko podřízeno moravskému guberniu).

Archiv starého českého místodržitelství byl konstituován již roku 1748 a pak převzat českým guberniem. Byl to státní archiv v tom smyslu, že byl vydržován ze státních prostředků. Bylo dokonce zahájeno jeho pořádání, uškodilo mu však přestěhování z prostor Pražského hradu do krypty kostela

při úřadu
eho sněmu.

Praze, morav-
rchivu v Opavě.
jednotlivá města
ozdějí k nim příby-

se setkáváme s organi-
bvykle důležité úřady,
vních listin dostávaly
čkým archivům tehdy
hován z kláštera Zlatá
o archivu nastala kon-
si blížící se zánik rodu,
rchiv a sepsat historii
mberka. I ten pověřil
radě Zvíkově. Výsled-
1660 získali jihočeská
umentům pozornost.
u Třeboň. Podrobnější
lav Březan" jsou mezi

Bílé hoře roku 1620.
z Vartemberka a páni
echách i na Moravě a

rojnice, kam ukládali
i archiv České koruny
a písemného styku a
archivy úřední, které
zemích začal ve větší
e k tomu došlo u nej-
mory, což byl fiskální
ována taková péče a
ři hledání v nich byly
edostatek ukládacích

u, nejvyšší vládní úřa-
šších úřadů českého
kých zemích se stala
lů většinou vplynuly
ně gubernia (o něco

pak převzat českým
tředků. Bylo dokonce
adu do krypty kostela

sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze za Josefa II. Lze říci, že tereziánský stát se o archivy vcelku staral, v době pragmatického josefinismu však zájem státu o archivy citelně poklesl. Projevilo se to například při rušení klášterů po roce 1782, kdy stát převzal pouze jejich listiny, ostatní písemnosti klášterních archivů byly prodávány jako nepotřebný papír. Zpracovávání guberniálního archivu pokračovalo i v první polovině 19. století, ovšem podle tehdy užívaných pořádacích zásad. Výsledkem jsou dodnes neopravitelně pertinenčním způsobem uspořádané archivní fondy starších českých úřadů.

Od začátku roku 1850 zahájilo svou činnost nově zřízené české místodržitelství v Praze a převzalo i starou registraturu, dříve guberniální archiv, oficiálně však již archiv zřízen nebyl, k tomu došlo až roku 1882. Tento Místodržitelství pak působil až do zániku rakouské monarchie v roce 1918. Na Moravě vzniklo roku 1850 rovněž místodržitelství a ve Slezsku tzv. zemská vláda, z hlediska historického vývoje českého státu jsou jejich fondy pochopitelně méně závažné.

Nový pohled na archivy a jejich historické bohatství přinesl romantismus počátku 19. století. Nadšenci sbírali staré dokumenty, z nichž pak vzešla i řada cenných historických sbírek našich dnešních archivů. Roku 1818 bylo vlasteneckou šlechtou založeno Zemské muzeum Království českého, jedním z jeho úkolů byl i sběr starých dokumentů. Muzejní archiv byl konstituován roku 1846 a existuje dodnes jako Archiv Národního muzea. Na Moravě stavové založili roku 1839 Moravský zemský archiv v Brně, který se souhlasem státu přebíral i písemnosti státních úřadů. Z podnětu Františka Palackého zřídil český zemský sněm roku 1862 Český zemský archiv. Ten měl sbírat všechny písemnosti zemské (čili nestátní) a vůbec staré písemnosti Českého království za účelem shromáždění podkladů pro pokračování Palackého Dějin národa českého, které jsou dovedeny jen k roku 1526. Z dalších významnějších archivů lze zmínit archiv města Prahy (dnes Archiv hlavního města Prahy), zřízený roku 1851. Ve Slezsku byl zřízen Zemský archiv v Opavě až roku 1901. Tyto archivy se vyvinuly ve skutečné vědecké ústavy, které stály až do první světové války v popředí veškeré archivní i historické práce v českých zemích. Pražský místodržitelství spravovaný státem zůstal až za nimi, ačkoli je rozsahem i významem svých fondů převyšoval.

Ve druhé polovině 19. století byla při vídeňské Centrální komisi pro výzkum a zachování uměleckých a historických památek ustavena zvláštní archivní sekce. Z jejího podnětu byla vídeňským ministerstvem vnitřních věcí roku 1894 zřízena státní archivní rada jako poradní orgán vlády pro státní archivnictví. Obě tyto instituce vykonaly mnoho prospěšného, snažily se i o záchranu nestátních archiválií, avšak neprosadily zlepšení málo utěšených poměrů rakouského archivnictví, které trvalo až do zániku monarchie.

Po rozpadu Rakousko-Uherska a vzniku Československé republiky bylo archivnictví svěřeno do kompetence ministerstva školství a národní osvěty. Toto ministerstvo podporovalo myšlenku zřízení Národního archivu. Nebyla to myšlenka nová, poprvé se tento záměr objevil už roku 1811. Národní archiv měl vzniknout sloučením Českého zemského archivu a bývalého Místodržitelstvího archivu. Připravovaný zákon o nové organizaci archivnictví v Čechách se však nepodařilo přijmout. Většina ministerstev se pak o své dokumenty starala sama. Už roku 1919 byl zřízen Archiv ministerstva vnitra pro dokumenty správy politické, finanční a justice. Jeho základem se stal bývalý Místodržitelství archiv, časem obohacený o bohemikální archiválie získané v rámci archivní rozluky dojednané roku 1923 s Rakouskou republikou. Dalším nově zřízeným resortním archivem byl pak Státní archiv zemědělský, který vznikl roku 1919 při příslušném ministerstvu a měl ukládat archiválie zkonfiskovaných císařských a habsburských statků i dokumenty velkostatků zabraných státem v rámci pozemkové reformy. V roce 1920 pak vznikly Archiv Národního shromáždění, Archiv ministerstva zahraničních věcí, Archiv Pražského hradu při Kanceláři prezidenta republiky, v roce 1923 Československý archiv železniční, roku 1925 Archiv ministerstva pošt a telegrafů. Roku 1920 byl založen Archiv ministerstva národní obrany, později přetvořený v Archiv Památníku osvobození, nově byl konstituován starý Archiv Karlovy Univerzity atd.

Sít nestátních archivů na území Čech, Moravy a Slezska zůstala v podstatě stejná jako za monarchie. V oblasti samosprávy to byly tři zemské archivy, dále městské archivy spravované – až na několik větších – pouhými dobrovolníky, dále archivy církevní, spolkové a popř. soukromé. Ministerstvo školství však zavedlo důležitou novinku, když roku 1919 zřídilo Státní archivní školu, jejíž tříleté kurzy mohli navštěvovat studenti či absolventi historie a práv. Zatímco na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy byly přednášeny pomocné vědy historické, Státní archivní škola se soustředila více na praktickou výuku archivnictví. S krátkým přerušením za druhé světové války škola působila do roku 1949, vydávala od roku 1923 i vlastní odborné periodikum, Časopis archivní školy. Po ní pak převzala výuku archivářů Filozofická fakulta Karlovy Univerzity, výuka archivnictví byla zároveň zavedena na filozofických fakultách v Brně a Bratislavě.

V období protektorátu byl v úřadě říšského protektora zřízen zvláštní referát pro archivy, do vedení předních českých archivů byli dosazováni archiváři pocházející z Německa. Nově budovanými typy archivů v odtržených pohraničních oblastech našeho státu se staly Říšské archivy: pro tzv. sudetskou župu v Liberci a obdobný pro Moravu v Opavě. Byly do nich soustřeďovány starší archiválie vzniklé na těchto odtržených územích. Na konci války byly pak mnohé archivní depozitáře stěhovány na venkov. Nejpodstatnějšími škodami, které válečné události přinesly, byl roku 1945 požár pražské radnice, který zničil část městských archiválií, a pak odvoz části Archivu Karlovy Univerzity do Bavorska, přičemž cestou došlo k dodnes nevysvětlené ztrátě či snad zničení.

I těsně po válce postupovaly jednotlivé ministerské rezorty v archivních otázkách protichůdně a nedařilo se připravit sjednocení archivnictví. Z iniciativy Českého zemského archivu v Praze a Moravského zemského archivu v Brně se začala vytvářet síť městských archivů, kterých se ujímali dobrovolníci. Zvýšený nápor zaznamenal Státní archiv zemědělský, později přejmenovaný na Ústřední zemědělsko-lesnický archiv v Praze, který přejímal písemnosti zkonfiskovaných velkostatků a s nimi i šlechtické rodinné archivy. Za tím účelem musil zřídit několik krajských zemědělsko-lesnických archivů. Vlivné ministerstvo vnitra, které ovládali už od roku 1945 komunisté, prosadilo, aby řízení archivnictví bylo svěřeno jemu. Roku 1951 byla při něm zřízena Státní archivní komise jako ústřední řídicí orgán českého archivnictví, nadřazený všem rezortům. Jejím posláním bylo zajištění jednotné organizace a plánovitého řízení archivní služby v celém státě. Měla však malé pravomoci, většinu úkolů musela přenášet na Archiv ministerstva vnitra, přejmenovaný na Ústřední archiv ministerstva vnitra. Ten měl za povinnost přejímat i od nižších úřadů správy jejich písemnosti, za tím účelem byly roku 1949 v jednotlivých krajích vybudovány tzv. krajské archivní depozitáře čili krajské archivy.

Dne 7. května 1954 bylo vydáno vládní nařízení (č. 29/1954 Sb.) o archivnictví. Jím byla zřízena jednotná archivní síť v Československé republice a všechny archiválie se staly státním majetkem. Archivnictví zůstalo v rezortu ministerstva vnitra, v Praze byla zřízena archivní správa jako řídicí orgán a tzv. vědecká archivní rada jako poradní orgán ministerstva. Nejprve byly podle tohoto vládního nařízení ustaveny státní archivy. Jejich základem se staly krajské archivy (v Brně a Opavě však bylo takovéto označení chápáno jako křivda, po roce 1989 si vymohly návrat k původním názvům zemské archivy). Roku 1956 byly do státních archivů začleněny i archivy zemědělsko-lesnické. Dále byla i katolická církev donucena předat do státních archivů biskupské, kapitulní a později i farní archivy. Státní ústřední archiv v Praze vznikl roku 1954 spojením Ústředního archivu ministerstva vnitra a Archivu země české, později do něj byl začleněn i Ústřední archiv zemědělsko-lesnický.

Státní archivy se věnovaly jen přebírání, ukládání a zpracování archiválií, metodické řízení okresních a podnikových archivů i předarchivní péče byly svěřeny tzv. archivním oddělením krajských správ ministerstva vnitra. Těsná vazba státních archivů k orgánům ministerstva vnitra ztěžovala archivářům i badatelům život a rovněž veřejnost se na ně někdy dívala s nedůvěrou. Archivní

oddělení krajských správ ministerstva vnitra byla zrušena roku 1966 a metodické řízení archivů v krajích pak vykonávaly státní archivy.

Podle zmíněné vyhlášky z roku 1954 byly při okresních národních výborech zřízeny i okresní archivy, které měly ukládat dokumenty institucí okresních a místních, v průmyslových a obchodních podnicích byly zřizovány archivy podnikové. Jedním z největších v západních Čechách byl archiv plzeňského strojírenského podniku Škoda. Do struktury archivní organizace později podstatně zasáhly dvě právní normy, totiž zákon o územním členění státu roku 1960, kdy se změnil počet krajů a tedy i státních archivů, a dále ústavní zákon o československé federaci z roku 1968, kdy se v Československu vytvořily dvě samostatné archivní soustavy, česká a slovenská. V České republice byl pak roku 1974 přijat nový zákon o archivnictví (č. 97/1974 Sb.) a krátce poté i řada dalších doplňkových a prováděcích norem. Po listopadové revoluci 1989 byla přijata roku 1992 novela archivního zákona (č. 343/1992 Sb.), která upravila podmínky fungování českých archivů podle nových společenských poměrů. Ty se dále vyvíjejí, kromě toho musí archivnictví řešit další nové úkoly, např. zacházení s elektronickými písemnostmi. Další zákon o archivnictví a spisové službě byl proto vydán roku 2004 (č. 499/2004 Sb.) a dodnes k němu vyšla řada doplňujících a novelizujících zákonů (zákon č. 243/2010 Sb., úplné znění zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, jak vyplývá ze změn provedených zákonem č. 413/2005 Sb., zákonem č. 444/2005 Sb., zákonem č. 112/2006 Sb., zákonem č. 181/2007 Sb., zákonem č. 296/2007 Sb., zákonem č. 32/2008 Sb., zákonem č. 190/2009 Sb. a zákonem č. 227/2009 Sb.). V polovině roku 2012 by měl být přijat další archivní zákon. Ukazuje se tak bohužel, že nízká stabilita práva v dnešní České republice se nevyhnula ani archivní problematice.

Podle poslední zásadní právní úpravy z roku 2004 patří české archivnictví i dnes do rezortu Ministerstva vnitra, řídí je tzv. Odbor archivní správy a spisové služby Ministerstva vnitra. Archivy se dělí na veřejné, které jsou financovány státem či územními samosprávami, a soukromé, jež pouze podléhají dohledu a kontrole ze strany státu.

Obecně zákon zná následující typy archivů:

Národní archiv (dříve Státní ústřední archiv), který ukládá písemnosti ministerstev a ústředních úřadů České republiky i jejich historických předchůdců, kromě některých, o nichž bude zmínka dále.

Státní oblastní archivy, které ukládají písemnosti úřadů a institucí středního článku řízení a jejich historických předchůdců. Jsou to úřady správy politické, soudní a finanční. Dále se v těchto archívech nalézají dokumenty průmyslových, obchodních a větších zemědělských a lesních podniků, včetně bývalých velkostatků a historických šlechtických rodinných archivů. Zahraničními badateli jsou hojně využívány sbírky starých matrik, dnes již z velké části zpřístupněných na internetu v digitální podobě. Na Moravě a ve Slezsku mají tyto archivy název Moravský zemský archiv v Brně a Zemský archiv v Opavě, kde jsou navíc uloženy i fondy kdysi vládních úřadů těchto zemí. Přímo součástí státních oblastních archivů se od roku 2002 staly dříve samostatné státní okresní archivy, které pečují o dokumenty místních institucí (např. obcí a měst) a dříve úřadů a institucí okresní úrovně.

Zastavme se jen u Státního oblastního archivu v Plzni. Je to archiv pro území dnešních krajů Plzeňského a Karlovarského. Jeho součástí je i 9 státních okresních archivů, z nich při hranici se Saskem se nalézají SOkA Cheb, Sokolov a Karlovy Vary. Staráme se o něco přes 50 běžných kilometrů archiválií, z toho přímo ve státním oblastním archivu je uloženo něco přes 20 běžných kilometrů.

Dalším typem veřejných archivů jsou tzv. specializované archivy, např. Archiv Ministerstva zahraničních věcí, Vojenský historický archiv, Archiv Univerzity Karlovy, Archiv Národního muzea atd.

Zákon označuje další typ jako bezpečnostní archivy, zde jde o archivy bezpečnosti, tedy policie, a archivy zpravodajských orgánů státu.

Posledním typem veřejných archivů jsou podle zákona archivy územních samosprávných celků. Je to vlastně obdoba německých komunálních archivů. Jde o pět archivů měst s historickou tradicí. Největší mezi nimi je Archiv hlavního města Prahy, v západních Čechách je to Archiv města Plzně.

Posledním typem, který zákon zná, jsou archivy soukromé, které může zřizovat jednotlivec či právnická korporace. Aby byly uznány za archivy podle zákona, musí obdržet od Ministerstva vnitra – po prověření, že splňují všechny podmínky řádné péče o archiválie – tzv. akreditaci. V západních Čechách jsou to dva archivy podnikové, totiž Ústřední archiv akciové společnosti Plzeňský Prazdroj a Archiv Sokolovské uhelné, právního nástupce, a. s. v Sokolově. Většinu bývalých podnikových archivů převzaly státní oblastní archivy a pokud se i dnes podnikový archiv akreditace vzdá, rovněž jeho dokumenty přebírá územně příslušný státní oblastní archiv. V západních Čechách takto skončil podnikový archiv Škodových závodů v Plzni, jehož asi 4000 běžných metrů archiválií převzal Státní oblastní archiv v Plzni.

Na závěr lze doplnit, že obor archivnictví u nás lze studovat na univerzitách v Praze, Brně, Českých Budějovicích a nejnověji i v Hradci Králové, nižší stupeň archivního vzdělání poskytují univerzity v Olomouci, Pardubicích a Ústí nad Labem.

Pražská archivní správa vydává dvě celostátní odborná periodika, totiž Archivní časopis a pro rozsáhlejší stati určený Sborník archivních prací. Dobrovolné profesní sdružení Česká archivní společnost rovněž vydává celostátní sborník s názvem Ročenka České archivní společnosti. Různé ročenky, časopisy a sborníky regionálního zaměření dnes vydává takřka každý státní oblastní i některé státní okresní archivy. V západních Čechách je to sborník Minulostí západočeského kraje vydávaný Archivem města Plzně a ročenka Západočeské archivy, která vychází ve Státním oblastním archivu v Plzni.

Archivnictví

Archivwesen

ARCHIVNICTVÍ V ČECHÁCH, DURYNSKU A SASKU

Příspěvky z odborné konference, Cheb 21.–23. května 2012

ARCHIVWESEN IN BÖHMEN, THÜRINGEN UND SACHSEN

Fachtagungsvorträge, Eger 21.–23. Mai 2012

Vydal Státní oblastní archiv v Plzni, Sedláčkova 44, 306 12 Plzeň

Vedoucí a výkonný redaktor: Milan Augustin

Redakční spolupráce: Jana Kolouchová, Karel Halla

Adresa redakce: Státní okresní archiv Karlovy Vary, nám. 17. listopadu 2, 360 05 Karlovy Vary,

tel. 420 353 565 155, e-mail: soka-kv@soaplzen.cz, <http://www.soaplzen.cz>

Sazba a grafická úprava: Karel Rom

Tiskárna Bílý slon, s. r. o., Škroupova 11, Plzeň

ISBN 978-80-904696-4-8

14. März 1831

Handwritten text in German script, likely a letter or document, partially obscured by the title.

Archivnictví

v Čechách,
Durynsku
a Sasku

Archivwesen

in Böhmen,
Thüringen
und Sachsen

Handwritten text in German script, continuing the letter or document, partially obscured by the title.

STÁTNÍ
OBLASTNÍ
ARCHIV
V PLZNI